

plejehjem eller de bor i ældreboliger og f.eks. lider af demens eller en psykisk lidelse. Om sikkerhed og tryk bedst skabes ved elektronisk overvågning eller ved f.eks. bippere i skoene eller sladreørmatte foran hoveddøren, vil vi forholde os til, når resultatet af udvalgsarbejdet foreligger.

På den baggrund støtter Socialdemokratiet ikke forslaget.

Else Winther Andersen (V):

Beslutningsforslaget er en genfremsættelse af et forslag fra Fremskridtspartiet fra sidste folketingsamling, men det er ikke ensbetydende med, at emnet ikke er relevant.

I Venstre er vi meget optaget af, at ældre med senildemens har så tryk og god en tilværelse som muligt og i en bolig, der giver de rigtige rammer til at skærme dem, når de ikke kan tage vare på sig selv, så vi afventer med spænding den rapport om magtanvendelse, der kommer. Jeg forstod på ministeren, at den vil komme snarest muligt. At det er beklageligt, at den har været så længe undervejs, og at den burde have været noget opprioriteret, er en anden sag, men nu kommer den.

Dette beslutningsforslag er meget snævert afgrænset med hensyn til, hvad senildemens er, og problemstillingen er meget bredere. På den ene side er diagnosen senildement afgrænset, men der kan også være meget, meget store varianter af den. Det vil sige, at vi på dette område står med en stor gruppe ældre, der desværre ikke er blevet ordentligt undersøgt. Det er også et område, vi skal tage med, når vi skal til at se, hvor vi skal sætte ind. Det er et problem i sig selv.

Angående beslutningsforslaget kan man spørge: Hvor svær en demens skal vedkommende have, for at man i det hele taget kan sige: Du skal have en bipper på, men du skal ikke? Der er jo store variationer hos de ældre. Nogle kan godt klare sig i deres eget hjem med noget hjælp og støtte, og andre må have større foranstaltninger. Der er vi så henne ved det næste spørgsmål. Det har utrolig stor betydning, at boligen har den rigtige indretning, og hvordan udenomsarealerne er. Hvordan klarer de ældre at være i de anderledes omgivelser?

Det tredje, som vi er meget optaget af, er, om det er et reelt indhold, der bliver givet de ældre i deres hverdag, og det fjerde er, om vi sørger godt nok for, at den personalegruppe, der arbejder med senildemente, fortsat bliver

uddannet, får udvekslet sine erfaringer og i det hele taget bliver dygtigere på dette område.

Enkelt sagt føler vi, at beslutningsforslaget er meget snævert, men jeg vil gerne opfordre ministeren til, så snart vi får denne rapport at indkalde ordførerne til en drøftelse af, hvilke initiativer vi skal tage her. Og jeg tror, det ville være rigtigt, at vi også fik rapporten sendt ud til høring, sådan som jeg forstod på ministeren, så vi får så bred en baggrund som muligt, men vel at mærke en høring med ikke for lang frist for høringssvar, for nu skal vi altså videre. En af løsningerne kunne være, at vi fandt frem til nogle enkelte kommuner, som vi kunne lave forsøg i for at se, hvordan vi kunne lave en helhed i de ældres tilværelse.

Karen Højte Jensen (KF):

Det er nøjagtig et år siden, vi behandlede et forslag fra samme parti, der nærmest er identisk med dette, og dengang sagde jeg, at vi er fuldstændig enige med forslagsstillerne i, at der er et problem. Det, der her er tale om, er de svageste blandt vore ældre, som vi må sikre en god beskyttelse. Men når det er sagt, så er det også et meget kompliceret problem, hvor det ikke er nemt bare med et fingerknips at få det løst.

Der har været et udvalgsarbejde, og sidste år anmodede jeg ministeren om at fremskynde dette udvalgsarbejde, og det gjorde jeg naturligvis ud fra den betragtning, at det er et tema, som vi må have gjort noget ved. Men jeg mener også, det er afgørende, at vi nu får rapporten. Vi må finde den rigtige og den tilfredsstillende løsning for den demente selv, for de pårørende og for personalet.

Jeg sagde sidste år, at dette her drejede sig om en balance mellem at beskytte og være formynder, altså den enkeltes retssikkerhed. Det var også det, ministeren nævnte i dag, og det er jeg naturligvis fuldstændig enig i. Dette her er ikke bare et spørgsmål om nogle elektroniske dimser. Det er også et spørgsmål om, om man har stillet den rigtige diagnose, og det er et spørgsmål om, hvem det er, der skal bestemme over den svage ældre. Så der er uløste, ubesvarede spørgsmål nok, og jeg håber, at vi med den rapport, der kommer, vil nå et skridt videre, så vi får gjort det rigtige for disse svage mennesker.

På den baggrund tager vi faktisk heller ikke stilling til forslaget. Jeg håber, at der nu kommer noget fra ministeren.